

Sygn. akt I KZ 57/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **M. R.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2022 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt I KO 43/22

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 kwietnia 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego M. R., w którym wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 13 czerwca 2007 r., sygn. akt III K 154/06, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 2011 r., sygn. akt II AKa 374/10.

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt I KO 43/22, na podstawie art. 545 § 3 zd. 1 k.p.k. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył wnioskodawca, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa karnego procesowego poprzez wyrażenie poglądu o braku wskazania normatywnych podstaw wznowienia, podczas gdy we wniosku podano podstawę z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 i zw. z art. 1 § 3 k.k. i art. 6 § 1 i 2 k.k., wskazując na przypisanie wnioskodawcy odpowiedzialności karnej za czyny od momentu, gdy przebywał w zamkniętym zakładzie poprawczym, a także jedynie posiłkowe powołanie się we wniosku na sprzeczności w zeznaniach świadków koronnych, na których oparto akt oskarżenia. Ponadto, skarżący zarzucił postanowieniu błędy proceduralne polegające na braku przekazania mu przez wyznaczonego obrońcę z urzędu kopii pisma z dnia 27 lipca 2022 r. i braku zwrotu kierowanych do tego obrońcy pism i załączników.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, wyznaczenie obrońcy z urzędu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Wyrażenie "oczywista bezzasadność", w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego - art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15).

Wydając zaskarżone postanowienie, Sąd Najwyższy trafnie uznał, że powołane przez M. R. we wniosku o wznowienie postępowania okoliczności w sposób oczywisty nie uzasadniają wznowienia postępowania w sprawie. We wniosku tym skazany skupił się bowiem na kwestionowaniu oceny dowodów z zeznań świadków koronnych i dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych w sprawie, co nie wyczerpuje dyspozycji żadnej z podstaw wznowienia postępowania, o których mowa w rozdziale 56 k.p.k., co zresztą sam skarżący uznał w przedmiotowym zażaleniu za argument marginalny do wznowienia postępowania. Powołane w zażaleniu przez wnioskodawcę okoliczności, które w jego ocenie wyczerpują przesłankę bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., a dotyczące kwestii przypisania mu odpowiedzialności karnej w czasie, gdy miał on przebywać w zakładzie poprawczym (od maja do września 2001 r.), nie stanowią o braku skargi uprawnionego oskarżyciela bądź wystąpienia innej okoliczności wyłączającej ściganie. Sąd Okręgowy w Świdnicy wprowadził wyszedł poza granice czasowe czynu określone w akcie oskarżenia, przypisując błędnie skazanemu odpowiedzialność przed ukończeniem przez niego 17. roku życia, ale zostały one odpowiednio zredukowane na skutek ponownego rozpoznania sprawy zarejestrowanej pod sygn. II AKa 374/10 po uwzględnieniu przez Sąd Najwyższy kasacji na korzyść M. R.. Kwestia pobytu skazanego w czasie przypisanych mu przestępstw w różnego rodzaju ośrodkach była znana i podnoszona przez obrońców skazanego na etapie postępowania rozpoznawczego. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie wyczerpuje ona treści żadnej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani nie stanowi nowego faktu w sprawie, dlatego nie mogła stanowić podstawy do wznowienia postępowania.

W zażaleniu skarżący nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów świadczących o wadliwości zaskarżonego postanowienia, ograniczając się do ponownego przytoczenia argumentacji uzasadniającej, w jego ocenie, potrzebę wznowienia postępowania w sprawie oraz ponownego postulatu o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Odnosząc się do tego ostatniego żądania, warto wspomnieć, że instytucja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została właśnie po to, aby wyeliminować konieczność

przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne było więc wyznaczenie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania. Jednocześnie skarżący nie wykazał jakie błędy proceduralne miał popełnić wyznaczony mu uprzednio i ostatecznie zwolniony ze swojej funkcji obrońca z urzędu, nie wysyłając skazanemu kopii pisma z dnia 27 lipca 2022 r. i nie zwracając mu pism i załączników, ani jaki był wpływ tych zaniechań na treść zaskarżonego postanowienia.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.